

Arrest

nr. 272 516 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4000 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. WALDMANN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 13 februari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 18 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 20 april 2021 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze weigeringsbeslissing vernietigd.

1.3. Verzoekster wordt voor een tweede keer gehoord op het CGVS op 10 augustus 2021.

1.4. Op 20 september 2021 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten. U werd op (...)1996 geboren als soennitische moslima in Aleppo. In 2016 ontvluchtte u Syrië samen met uw familie omwille van de burgeroorlog en ging naar Turkije. In datzelfde jaar trouwde u in Turkije met uw voormalige buurjongen uit Syrië: M. H. (O.V.: (...); CG: (...)). Uw echtgenoot werd samen met zijn broer en diens gezin via relocatie door UNHCR overgeplaatst van Turkije naar Spanje op 31/03/2017, terwijl u met uw familie achterbleef in Turkije. Uw man begon in Spanje een gezinsherenigingsprocedure. In december 2019 ging u ook naar Spanje om zich bij hem te voegen. Een maand na uw aankomst reisden jullie samen met uw schoonbroer en diens gezin verder naar België, zonder het verdere verloop van uw verblijfsprocedure in Spanje af te wachten, alwaar jullie een verzoek tot internationale bescherming indienden bij de bevoegde asielautoriteiten op 20/01/2020.

Op 18/05/2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw hoofde. De verzoeken tot internationale bescherming van uw man, en uw schoonbroer en diens vrouw, werden allen niet-ontvankelijk verklaard. Op 20/04/2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de weigeringsbeslissing van het CGVS. De niet-ontvankelijkheidsbeslissing van uw man en diens familie, werden wel door de RvV bevestigd. Uw dossier werd hierna teruggezonden naar het CGVS.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: uw Syrische paspoort en uw Syrische identiteitskaart.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van uw land van herkomst Syrië kan worden aangenomen. Voor zover uit de door u afgelegde verklaringen en de elementen in het administratief dossier weliswaar blijkt dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van uw land van herkomst zou kunnen worden afgeleid in geval van terugkeer ernaartoe – uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië blijkt immers dat er in de regio Aleppo een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de daar aanwezige burgerbevolking als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, terwijl uw afkomst uit Mashad (Aleppo) (CGVS II p.3-4), uw positie en situatie in uw land, uw hoedanigheid als burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief (CGVS II p.4) aannemelijk kunnen worden geacht – moet worden benadrukt dat uw hoger genoemde echtgenoot reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje (uit zijn verklaringen, als zijn Eurodac-hit en zijn voorgelegde documenten blijkt dat hij in 2017 via UNHCR overgeplaatst werd van Turkije naar Spanje en aldaar de subsidiaire beschermingsstatus ontving).

U en uw echtgenoot haalden in dit verband weliswaar zijn medische problematiek aan en gevallen van discriminatie in Spanje, doch deze zijn niet van dien aard om te besluiten dat de geboden bescherming in Spanje ontoereikend is zoals ook uit de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van uw echtgenoot blijkt waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

In het licht van voorgaande, evenals in het licht van het gegeven dat er in hoofde van uw partner door het Commissariaat-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van diens verzoek omdat hij niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, moet dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van uw gezin naar Syrië géénszins aan de orde en louter hypothetisch is.

Dienaangaande moet namelijk worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hoewel

hieruit niet volgt dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn, betekent dit wel dat de lidstaten enerzijds kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, evenals anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u zich tot de in Spanje aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die u ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van uw verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat u eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan u toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat u er een verblijfsrecht kunt genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming. In dit verband kan er overigens op worden gewezen dat uit de verklaringen van u en uw echtgenoot blijkt dat jullie zich bewust zijn van de geijkte procedures terzake, waar u hieromtrent een en ander reeds in gang zette in Spanje maar het resultaat ervan niet afwachtte doch integendeel reeds een maand later naar België bent gereisd (CGVS p.3; CGVS echtgenoot p.5). Wat Spanje betreft, moet overigens worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waaromtrent bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, duidelijk blijkt dat de uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van begunstigten, zoals uw echtgenoot, in uw hoofde, op eenvoudige wijze kan worden bewerkstelligd.

In het licht van het verblijfsrecht dat uw echtgenoot geniet in Spanje en de mogelijkheden waarover u bijgevolg beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van uw terugkeer naar Syrië louter hypothetisch. Bijgevolg kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van uw land van herkomst worden vastgesteld.

In het licht van wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in uw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u heeft ingediend doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Syrische identiteitskaart en paspoort vormen een begin van bewijs van uw identiteit, dewelke hier niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat uw echtgenoot niet mag worden teruggeleid naar Syrië omwille van zijn subsidiaire beschermingsstatus in Spanje en dat daardoor moet worden aangenomen dat ook u niet mag worden teruggeleid naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het gezag van gewijsde, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 197, 198, 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' van UNHCR, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering

van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij voert tevens een manifeste appreciatiefout aan alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting wijst verzoekster er in de eerste plaats op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat haar Syrische nationaliteit en haar herkomst uit Aleppo niet worden betwist. Verzoekster ontwaart in het administratief dossier niet het minste begin van bewijs waaruit kan worden afgeleid dat zij naast de Syrische tevens een andere nationaliteit zou bezitten. Er wordt in dit verband aangevoerd dat verweerder in tegendeel erkent dat verzoekster geen andere nationaliteit bezit en geen verblijfsvergunning in een andere lidstaat van de EU heeft noch dat een derde land voor haar als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Verzoekster vestigt in het voorliggende verzoekschrift de aandacht op de inhoud van het arrest nr. 253 103 van 20 april 2021 van de Raad, geveld ten aanzien van haar persoon en in het kader van het onderhavige verzoek om internationale bescherming. Ze citeert uit voormeld arrest, waartegen geen cassatieberoep werd ingesteld, en wijst erop dat dit arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht en gezag van gewijsde geniet. Er wordt betoogd dat door vergelijking van de eerder door de Raad vernietigde beslissing en deze nieuwe beslissing, slechts kan vastgesteld worden dat verweerder dezelfde motivering reproduceert (met uitzondering van het verkrijgen van internationale bescherming in een andere staat van de Europese Unie), terwijl uit voormeld arrest duidelijk blijkt dat het verkrijgen van een verblijfsvergunning op basis van gezinshereniging niet vergelijkbaar is met het verkrijgen van internationale bescherming. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing de facto gelijkstaat met een beslissing van niet-ontvankelijkheid zonder dat zij dat in naam is, terwijl de Raad deze motivering reeds in zijn vorige arrest had gesanctioneerd. Er wordt dan ook besloten dat verweerder het gezag van gewijsde van voormeld arrest in de bestreden beslissing schendt.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toepassing van artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU louter hypothetisch alsook irrelevant is voor het onderhavige geval waarbij wordt opgemerkt dat zonder omzetting in nationaal recht geen rechtstreekse werking kan worden toegekend. Voorts wordt op vergelijkbare zaken gewezen waarbij wel de vluchtelingenstatus werd toegekend aan de echtgenote van een persoon die in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus had verkregen, ook al had laatstgenoemde in België om bescherming verzocht.

Vervolgens wordt aangevoerd dat de weigering van het CGVS om verzoekster de beschermingsstatus toe te kennen op geen enkele wettelijke bepaling is gebaseerd en berust op willekeur van het CGVS. Verzoekster benadrukt de flagrante miskenning van het gezag van gewijsde van voormeld arrest van de Raad.

Daarnaast wordt aangehaald dat de situatie in Syrië van dien aard is dat er een reëel gevaar bestaat dat verzoeksters leven en fysieke integriteit ernstig worden bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een nationaal en internationaal gewapend conflict. Hieromtrent wordt gewezen op de "Beleidsnota behandeling Syrië" van verweerder van 19 juli 2021 alsook op verschillende rapporten. Tenslotte wordt gewezen op de Covid-19-epidemie die is verergerd door de context van gewapende conflicten.

Daarbij vergroot het feit dat de echtgenoot door de Spaanse autoriteiten als vluchteling is erkend, volgens verzoekster de kansen op erkenning van de status en vormt het een ernstige aanwijzing in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 wordt nog, na een beknopte theoretische omkadering, beklemtoond dat verzoeksters Syrische nationaliteit en haar herkomst uit Aleppo niet worden betwist. Verzoekster wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing erkent dat de situatie in Aleppo de toekenning van subsidiaire bescherming kan rechtvaardigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op

ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3 Vooreerst moet inzake de aangevoerde schending van de artikelen 197, 198, 199 van het ‘Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status’ van het UNHCR vastgesteld worden dat verzoekster geenszins uiteenzet waarom zij meent dat deze artikelen werden geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk. Volledigheidshalve kan erop gewezen worden dat deze proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoekster zich er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.5. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

2.2.5.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeksters Syrische nationaliteit en haar herkomst uit Aleppo in casu niet betwist worden.

Evenmin staat ter discussie dat verzoeksters echtgenoot, eveneens met de Syrische nationaliteit en afkomstig van Aleppo, internationale bescherming geniet in Spanje.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters echtgenoot op 20 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in België indiende. Dit verzoek werd op 18 mei 2020 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 246 053 van 14 december 2020.

De Raad stelt echter vast dat uit niets blijkt dat verzoekster op heden in Spanje dezelfde status zou genieten als de status die haar echtgenoot werd verleend. Dit wordt ook bevestigd in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal heeft in hoofdte van verzoekster dan ook geen toepassing gemaakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.2. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van verzoeksters land van herkomst Syrië kunnen worden aangenomen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van verzoeksters land van herkomst zou kunnen

worden afgeleid in geval van terugkeer ernaartoe daar uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië immers blijkt dat er in de regio Aleppo een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de daar aanwezige burgerbevolking als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, terwijl verzoeksters afkomst uit Aleppo, haar positie en situatie, haar hoedanigheid als burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief aannemelijk kunnen worden geacht.

Verweerder meent evenwel dat dient benadrukt te worden dat verzoeksters echtgenoot reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje en stelt dat niet kan besloten worden dat de geboden bescherming in Spanje ontoereikend is zoals ook uit de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van verzoeksters echtgenoot blijkt waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

In het licht van voorgaande, evenals in het licht van het gegeven dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot door het CGVS beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van diens verzoek omdat hij niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, moet volgens verweerder dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van verzoeksters gezin naar Syrië geenszins aan de orde en louter hypothetisch is.

Er wordt in de bestreden beslissing dienaangaande ook nog gewezen op artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU en verder geoordeeld dat het verzoekster toekomt om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat zij er een verblijfsrecht kan genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming. Wat Spanje betreft wordt opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en die aan het administratief dossier is gevoegd, duidelijk blijkt dat de uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van begunstigten, zoals verzoeksters echtgenoot, in haar hoofde, op eenvoudige wijze kan worden bewerkstelligd.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat gelet op het verblijfsrecht dat verzoeksters echtgenoot geniet in Spanje en de mogelijkheden waarover verzoekster bijgevolg beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, de kwestie van verzoeksters terugkeer naar Syrië louter hypothetisch is en er bijgevolg in haar hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van haar land van herkomst kan worden vastgesteld.

2.2.5.3. Uit voormelde motieven blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal verzoeksters eventuele nood aan internationale bescherming wel degelijk heeft onderzocht ten aanzien van haar land van herkomst, namelijk Syrië. Verzoekster kan dan ook niet dienstig het tegendeel beweren.

Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij meent dat het Commissariaat-generaal het gezag van gewijsde van het eerder gewezen arrest nr. 253 103 van 20 april 2021 schendt. De Raad merkt dienaangaande op dat in de vernietigde beslissing van 18 mei 2020 verzoeksters eventuele nood aan internationale bescherming uitsluitend werd onderzocht en beoordeeld ten aanzien van Spanje en niet ten aanzien van verzoeksters land van herkomst Syrië. Er dient evenwel herhaald te worden dat verzoeksters eventuele nood aan internationale bescherming thans wel degelijk werd onderzocht ten aanzien van haar land van herkomst, namelijk Syrië. De Raad stipt hieromtrent in de eerste plaats aan dat de commissaris-generaal naar aanleiding van de vernietiging door de Raad van de beslissing van 18 mei 2020 opnieuw een persoonlijk onderhoud heeft georganiseerd op 10 augustus 2021, waar verzoekster werd bevraagd over haar vrees ten aanzien van Syrië. In de huidige bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van verzoeksters land van herkomst zou kunnen worden afgeleid in geval van terugkeer ernaartoe daar uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië immers blijkt dat er in de regio Aleppo een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de daar aanwezige burgerbevolking als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, terwijl verzoeksters afkomst uit Aleppo, haar positie en situatie, haar hoedanigheid als burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief aannemelijk kunnen worden geacht.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is aldus wel degelijk tegemoet gekomen aan de verzuchtingen van de Raad zoals geformuleerd in voornoemd vernietigingsarrest van 20 april 2021.

De Raad stelt overigens vast dat het administratief dossier eerder geen informatie bevatte waaruit kon blijken dat de internationale bescherming die in Spanje werd verleend in hoofde van de begunstigde, in casu verzoeksters echtgenoot, probleemloos kan worden uitgebreid naar de partner. Deze informatie werd thans wel aan het administratief dossier gevoegd en wordt door verzoekster niet met andersluidende informatie ontkracht. Op basis van deze informatie kan de Raad niet anders dan

vaststellen dat verzoekster, mits het vervullen van de nodige formaliteiten in Spanje, net zoals haar echtgenoot, internationale bescherming kan genieten.

Van een schending van het gezag van gewijsde is in casu aldus geen sprake. Wat betreft de draagwijdte van het gezag van gewijsde van vernietigingsarresten van de Raad - met concrete aanduidingen - in het asielcontentieux, merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat de commissaris-generaal na de vernietiging van zijn beslissing gehouden is om opnieuw op te treden, maar er hem daarbij een discretionaire bevoegdheid wordt gelaten voor wat betreft de inhoud van zijn handelen. De verplichting tot optreden belet aldus niet dat de commissaris-generaal zijn beoordelingsvrijheid behoudt bij het bepalen van de inhoud van de nieuwe beslissing.

2.2.5.4. De Raad dient in casu aan te stippen dat verzoekster, in het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat haar echtgenoot in Spanje geniet, geenszins aantoonde dat zij niet in Spanje zou kunnen verblijven in het kader van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Zij brengt met de argumentatie in het verzoekschrift geen (concrete) aanwijzingen bij waaruit kan blijken dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen voortvloeiend uit voornoemd artikel 23 niet zouden nakomen en zouden weigeren om haar eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen als haar echtgenoot, dan wel om haar, onder andere, een verblijfstitel af te leveren die haar in staat stelt om samen met haar echtgenoot te verblijven in Spanje. De Raad benadrukt in dit verband dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een internationale beschermingsstatus (in casu van verzoeksters echtgenoot). Het initiatief te dezen berust echter bij verzoekster haar echtgenoot doch zij tonen geenszins aan dat het niet mogelijk zou zijn zich tot de Spaanse instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die haar ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van haar verblijf aldaar, laat staan dat zulks door omstandigheden buiten haar wil effectief onmogelijk zou zijn. In tegendeel, verzoekster betwist geenszins de overweging in de bestreden beslissing dat uit haar verklaringen en die van haar echtgenoot blijkt dat ze zich bewust zijn van de gekijkte procedures terzake en hieromtrent een en ander reeds in gang zetten in Spanje maar verzoekster het resultaat ervan niet afwachtte doch integendeel reeds een maand later naar België is gereisd.

Gelet op het voorgaande en mede in acht genomen dat noch verzoekster, noch haar echtgenoot, een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Spanje aannemelijk hebben gemaakt, zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, besluit de Raad dat er, rekening houdend met de status van de gezinsleden in Spanje en de Unierechtelijke bepalingen betreffende de status van gezinsleden van begunstigden van internationale bescherming, geen grote obstakels voorhanden zijn die verzoekster ervan weerhouden om zich in Spanje te vestigen met haar echtgenoot die er internationale bescherming en een verblijfsrecht geniet zodat niets haar aldus actueel dwingt om terug te keren naar Syrië.

Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster actueel geen nood aan internationale bescherming worden vastgesteld.

Aangezien de kwestie van de terugkeer van verzoekster en haar echtgenoot naar Syrië in de huidige stand van zaken geenszins aan de orde en louter hypothetisch is, is ook de argumentatie in het verzoekschrift aangaande de vrees die verzoekster stelt te koesteren ten aanzien van Syrië en de aangehaalde rapporten met landeninformatie omtrent de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst en die van haar echtgenoot, in casu niet dienstig.

2.2.5.5. De door verzoekster neergelegde documenten, die betrekking hebben op haar identiteit, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.2.5.6. In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2021 kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU